

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

P. T. H.

zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalovanému

Velvyslanectví České republiky v Hanoji

se sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam

o žalobě proti oznámení žalovaného ze dne 20. 11. 2013 a o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu

takto:

I. Žaloba proti oznámení žalovaného ze dne 20. 11. 2013 se odmítá.

- II. Určuje se, že postup žalovaného spočívající v tom, že odmítl dne 20. 11. 2013 převzít žádost žalobkyně o dlouhodobé vízum, byl nezákonný.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě proti oznámení žalovaného ze dne 20. 11. 2013.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu ve výši 12.742,- Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.
- V. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek za žalobu proti oznámení žalovaného ze dne 20. 11. 2013 ve výši 600,- Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.
- VI. Zástupce žalobkyně Mgr. Marek Sedlák se vyzývá, aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto rozsudku sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně spatřuje nezákonný postup žalovaného v tom, že dne 20. 11. 2013 odmítl převzít její žádost o dlouhodobé vízum a postoupit ji Ministerstvu vnitra jako orgánu příslušnému k rozhodnutí o ní.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

2. V žalobě žalobkyně vylicila okolnosti podání žádosti. Uvedeného dne předložila u žalovaného svou žádost spolu s doklady podle § 31 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), včetně dokladu o zajištění ubytování podle § 31 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný však vydal oznámení o nepřipustnosti žádosti podle § 53 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť jako způsob využití budovy, v níž měla mít žalobkyně zajištěno ubytování, bylo v přiloženém výpisu z katastru nemovitostí uvedeno „občanská vybavenost“. V žádosti je proto podle žalovaného třeba doložit (např. kolaudačním rozhodnutím), že objekt je určen k bydlení. Podle žalobkyně však má být žádost považována za nepřipustnou jen v případě, když k ní nebyla vůbec předložena některá z náležitostí požadovaných zákonem. Zastupitelské úřady jsou oprávněny posuzovat pouze formální náležitosti žádosti, nikoli obsah dokladů připojených k žádosti. Odmítnout žádost v

situaci, kdy nebyly předloženy doklady prokazující údaje v žádosti, přísluší pouze Ministerstvu vnitra dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

3. Žalovaný svým postupem fakticky znemožnil žalobkyni podat žádost, přestože obsahovala všechny požadované náležitosti; správně přitom měl postupovat podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), poučit žalobkyni o vadách žádosti a poskytnout jí lhůtu k jejich odstranění. Ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců sice vylučuje užití správního řádu mj. při postupu podle § 53 odst. 3 tohoto zákona, avšak výluka dopadá na hmotněprávní problematiku, nikoli na procesní postup. Zákon o pobytu cizinců počítá podle žalobkyně v § 53 odst. 4 s tím, že zastupitelský úřad přijme žádost, která nesplňuje všechny náležitosti, a správní orgán poskytne žadateli lhůtu pro odstranění vad.
4. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené oznámení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Pokud by soud dospěl k závěru, že oznámení není rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), žádala žalobkyně, aby soud vyslovil, že zásah do jejích práv spočívající v oznámení ze dne 20. 11. 2013, resp. ve zkoumání materiálních náležitostí žádosti, byl nezákonný, aby zakázal zastupitelskému úřadu porušování práv žalobkyně nezákonným zkoumáním materiálních náležitostí žádosti a aby mu přikázal přijmout žádost žalobkyně.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 3. 2014 navrhl, aby žaloba byla odmítnuta, případně zamítnuta. Vydané oznámení nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu s.ř.s. a žalovaný v něm nespátňuje ani nezákonný zásah. Ustanovení § 53 odst. 3 zákona o pobytu cizinců míří jednak na případy, kdy zcela chybí některá z náležitostí žádosti, ale i na případy, kdy náležitost zjevně nebude v souladu s § 31 zákona o pobytu cizinců. Úmyslem zákonodárce nebylo omezit nepřípustnost žádosti jen na § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který zahrnuje prostý výčet náležitostí žádosti, nýbrž ji vztáhnout na celý § 31 zákona o pobytu cizinců, tj. i na některé další náležitosti či na upřesnění náležitostí uvedených v jeho odstavci 1. K požadavku žalobkyně, aby ji žalovaný poučil o vadách žádosti a vyzval ji k jejich odstranění, žalovaný uvedl, že z § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (důvody neudělení víza) bylo k 1. 1. 2011 vypuštěno písmeno e) (cizinec nepředloží náležitosti k žádosti nebo předloží padělané nebo pozměněné náležitosti) a nově má nepředložení náležitostí za následek nepřípustnost žádosti podle § 53 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaný také upozornil na to, že žalobkyně dne 19. 12. 2013 podala novou žádost, k níž přiložila stejný doklad o ubytování jako k žádosti ze dne 20. 11. 2013, nyní však již správně doplněný o kopii kolaudačního souhlasu, podle něž lze objekt využívat jako bytovou jednotku. Žádost byla proto předána k dalšímu řízení Ministerstvu vnitra.
7. Žalobkyně v replice ze dne 1. 4. 2014 blíže popsala své jednání s pracovníkem žalovaného dne 20. 11. 2013. Podle svého přesvědčení předložila výpis z katastru nemovitostí navíc (vedle dokladu o zajištění ubytování); pracovník jí však sdělil, že pokud už jej předložila a určení nemovitosti pro bydlení z něj není zřejmé, nelze žádost přijmout. V té souvislosti žalobkyně navrhla výslech pracovníka; poté však udělila soudu souhlas s rozhodnutím bez jednání.
8. Podáním ze dne 31. 3. 2016 žalobkyně upravila petit žaloby tak, že z něj vypustila výrok, jímž by soud měl zakázat žalovanému zkoumat materiální náležitosti žádosti a měl by mu přikázat přijmout žádost tak, jak byla podána.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

9. Dne 12. 10. 2018 bylo ve věci nařízeno ústním jednání, ze kterého se právní zástupce žalobkyně omluvil podáním ze dne 10. 10. 2018 a souhlasil s tím, aby bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti.
10. Žalovaný na ústním jednání setrval na svém procesním stanovisku a plně odkázal na vyjádření ze dne 10. 3. 2014. Soudu krátkou cestou předložil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2017, č. j. 3 A 205/2016 - 56, na podporu svého právního názoru, že ve věci postupoval správně, když rozhodl o nepřípustnosti žádosti žalobkyně s ohledem na nesprávný doklad o zajištění ubytování.

III.

Řízení před Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 9. 2016, č.j. 5 A 211/2013-44 výrokem I. odmítl žalobu proti oznámení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 20. 11. 2013; výrokem II. určil, že zásah Ministerstva zahraničních věcí spočívají v tom, že Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 20. 11. 2013 odmítlo převzít žádost žalobkyně o dlouhodobé vízum, byl nezákonný; výrokem III. určil, že v řízení o žalobě proti oznámení Velvyslanectví České republiky v Hanoji nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení; výrokem IV. přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu; výrokem V. vrátil žalobkyni soudní poplatek ve výši 600,- Kč za žalobu proti oznámení Velvyslanectví České republiky v Hanoji a výrokem VI. vyzval právního zástupce žalobce k poskytnutí součinnosti. Zdejší soud nepovažoval oznámení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 20. 11. 2013 za rozhodnutí správního orgánu o veřejných subjektivních právech nebo povinnostech ve smyslu § 65 s.ř.s., neboť se jednalo pouze o jeho neformální oznámení, že žádost žalobkyně je nepřípustná. O udělení dlouhodobého víza rozhoduje Ministerstvo vnitra, které o žádosti vede správní řízení zakončené vydáním rozhodnutí o udělení víza nebo zamítnutí žádosti; v pravomoci zastupitelského úřadu je jen přijímat žádosti dle § 31 zákona o pobytu cizinců, shromáždit veškeré požadované doklady a postoupit vše Ministerstvu vnitra k rozhodnutí. Postup Velvyslanectví České republiky v Hanoji, které standardně nepředalo Ministerstvu vnitra žádost žalobkyně, které by o ní vedlo řízení, nýbrž ji vrátilo s tím, aby ji žalobkyně doplnila a podala znovu, považoval zdejší soud za nezákonný zásah. Zastupitelský úřad totiž může posoudit toliko dodržení povinnosti učinit žádost na předepsaném úředním tiskopisu a připojit zákonem požadované doklady dle § 53 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nemůže však již posuzovat materiální náležitosti žádosti a obsah dokladů připojených k žádosti.

IV.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

1. Ke kasační stížnosti Ministerstva zahraničních věcí (původní žalovaný) Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 26. 7. 2017, č.j. 6 Azs 236/2016-38 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016, č.j. 5 A 211/2013-44 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52 uvedl, že zastupitelský úřad má pravomoc odstraňovat nedostatky žádosti, vyslýchat žadatele a usnesením odkládat žádosti podané „nepříslušnému“ zastupitelskému úřadu a na úseku dlouhodobých víz vrací v případě nepříslušné žádosti tiskopis žádosti zpět žadateli a písemně jej informuje o důvodech její nepřípustnosti. V souvislosti s výkonem těchto kompetencí je zastupitelský úřad správním

úřadem v kompetenčním smyslu, a tedy žalovaným dle § 83 s.ř.s. Vytkl zdejšímu soudu vadu řízení, jestliže jednal s Ministerstvem zahraničních věcí, ačkoli jednání popisované v žalobních tvrzeních bylo přiřitatelné Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že z ustanovení § 53 odst. 4, § 53 odst. 3 písm. a) a § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zastupitelský úřad je oprávněn vrátit žadateli zpět žádost jako nepřipustnou z důvodu nedoložení některé z náležitostí pouze tehdy, nebyla-li náležitost k žádosti vůbec doložena. Kolaudační rozhodnutí nebo jiný doklad potvrzující, že konkrétní nemovitost je určena k bydlení, není náležitostí dle § 31 zákona o pobytu cizinců.

2. Vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud při novém projednání věci vázán (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

V.

Posouzení žaloby

3. Předně soud konstatuje, že usnesením ze dne 30. 8. 2017, č.j. 5 A 211/2013-60 vyzval žalobkyni k upravení označení žalovaného tak, aby jím byl ten správní orgán, jemuž v dané věci svědčí pasivní věcná legitimace. Žalobkyně podáním ze dne 4. 9. 2017 upravila označení osoby žalovaného tak, že žalovaným je Velvyslanectví České republiky v Hanoji.
4. Dále lze shrnout, že žalobkyně v této věci uplatnila ve své žalobě dva samostatné žalobní návrhy, tj. žalobu proti rozhodnutí a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu.
5. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
6. Podle § 70 písm. a) s.ř.s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
7. Podle § 68 písm. e) s.ř.s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
8. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona nepřipustný.
9. V části, v níž se žalobkyně domáhala zrušení oznámení žalovaného ze dne 20. 11. 2013, nemohl soud žalobu věcně projednat, neboť napadený akt není rozhodnutím správního orgánu o veřejných subjektivních právech nebo povinnostech ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. V prvé řadě oznámení neobsahuje formální náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu, tedy výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Pracovník žalovaného vydal pouze neformální oznámení o tom, že žádost žalobkyně je nepřipustná. O udělení dlouhodobého víza rozhoduje Ministerstvo vnitra, které o žádosti vede správní řízení, v němž má účastník zaručena procesní práva, a toto řízení je zakončeno vydáním rozhodnutím o udělení víza či zamítnutím žádosti. V pravomoci žalovaného je toliko přijímat žádosti podle § 31 zákona o pobytu cizinců a tento postup nelze považovat za správní řízení, které by bylo zakončeno vydáním správního rozhodnutí. Tomuto výkladu nasvědčuje i § 168 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se na § 53 odst. 3 téhož zákona nevztahuje ustanovení části druhé a třetí správního řádu. V tomto smyslu nelze souhlasit s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

argumentem, že výluka správního řádu dopadá výhradně na hmotněprávní problematiku zákona o pobytu cizinců.

10. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že napadené oznámení žalovaného ze dne 20. 11. 2013 není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyni nezakládá, nemění, neruší ani nedeklaruje žádná práva či povinnosti. Podle § 68 písm. e) s.ř.s. ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. je napadené oznámení ze soudního přezkumu vyloučeno, a podaná žaloba je tudíž nepřipustná. Soud proto výrokem I. tohoto rozsudku žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.
11. Co se týče té části žaloby, v níž se žalobkyně domáhala vyslovení nezákonnosti postupu žalovaného, který odmítl převzít žádost žalobkyně o dlouhodobé vízum, postupoval Městský soud v Praze ve věci v souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. a jelikož rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
12. Žaloba je důvodná.
13. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
14. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
15. Podle § 53 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o udělení dlouhodobého víza se považuje za nepřipustnou, jestliže k ní nebyly předloženy náležitosti podle § 31.
16. Podle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad cizinci, který podal nepřipustnou žádost o udělení dlouhodobého víza, vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené náležitosti a správní poplatek; současně cizince písemně informuje o důvodech nepřipustnosti žádosti.
17. Soud odkazuje v této souvislosti na bod [14] až [16] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č.j. 6 Azs 236/2016-38, v nichž je uvedeno následující : „[14] *Nad rámec důvodů, které samy o sobě vedou ke zrušení napadeného rozsudku, se Nejvyšší správní soud stručně vyjádří také k věcné podstatě sporu mezi stranami. Podle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad cizinci, který podal nepřipustnou žádost o udělení dlouhodobého víza, vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené náležitosti a správní poplatek; současně cizince písemně informuje o důvodech nepřipustnosti žádosti. Podle § 53 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců se žádost o udělení dlouhodobého víza považuje za nepřipustnou, jestliže k ní nebyly předloženy náležitosti podle § 31. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Podle odst. 6 téhož ustanovení dokladem o zajištění ubytování podle odstavce 1 písm. d) se rozumí doklad o vlastnictví bytu nebo domu, doklad o oprávněnosti užívání bytu anebo domu nebo písemné potvrzení osoby, která je vlastníkem nebo oprávněným uživatelem bytu nebo domu, s jejím úředně ověřeným podpisem, kterým je cizinci udělen souhlas s ubytováním. Ubytování může být zajištěno pouze v objektu, který je podle zvláštního právního předpisu označen číslem popisným nebo evidenčním, popřípadě orientačním číslem, a je podle stavebního zákona určen pro bydlení, ubytování nebo rekreaci.*

[15] *Z výše uvedené zákonné úpravy vyplývá, že vrátit žádost o dlouhodobé vízum žadateli zpět jako nepřipustnou z důvodu nedoložení některé z náležitostí je zastupitelský úřad oprávněn pouze tehdy, pokud tato náležitost nebyla vůbec doložena. Z toho nelze dovozovat, jak*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

konstruuje stěžovatel, že ad absurdum by mohly být předloženy jakékoliv dokumenty formálně označené jako náležitosti dle § 31 zákona o pobytu cizinců, a zastupitelský úřad by je musel postoupit k věcnému rozhodnutí Ministerstvu vnitra. Zastupitelský úřad samozřejmě musí posuzovat předložené listiny podle jejich obsahu, tj. zkoumat, zda např. listina formálně označená jako cestovní pas představuje skutečně cestovní pas žadatele. Vztaženo na posuzovaný případ, dokladem o ubytování ve smyslu § 31 zákona o pobytu cizinců je doklad o vlastnictví nebo oprávněnosti užívání domu či bytu nebo souhlas vlastníka či oprávněného uživatele bytu či domu s ubytováním žadatele. Pokud by žalobkyně předložila jakkoliv formálně označenou písemnost, která by materiálně nepředstavovala doklad o ubytování ve smyslu výše uvedeného ustanovení, bylo by zcela na místě konstatovat nepřipustnost žádosti.

[16] Kolaudační rozhodnutí nebo jiný doklad potvrzující, že konkrétní nemovitost je určena k bydlení, však náležitostí žádosti dle § 31 zákona o pobytu cizinců není. To neznamená, že by zastupitelský úřad vůbec nebyl oprávněn doklad o ubytování po obsahové stránce zkoumat. Pokud by bylo již na první pohled vyloučeno, že objekt, v němž má cizinec ubytování zajištěno, je určen pro bydlení, ubytování nebo rekreaci, nebylo by pravděpodobně postupu zastupitelského úřadu co vytknout. Pokud však na straně zastupitelského úřadu vyvstala toliko dílčí pochybnost ve vztahu k předložené náležitosti, bylo by naopak absurdní, aby v takovém případě k žádosti vůbec nebylo přihlédnuto a cizinci byla bez dalšího jako nepřipustná vrácena. Tím spíše když stěžovatelka v nyní posuzovaném případě doklad o ubytování předložila, přičemž následně bylo i ověřeno, že daný objekt je skutečně kolaudačním rozhodnutím určen k bydlení.“

18. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené posouzení věci Nejvyšším správním soudem toliko shrnuje, že postup žalovaného, který žádost žalobkyně o dlouhodobé vízum standardně nepředal Ministerstvu vnitra, které by o ní poté vedlo řízení, nýbrž vrátil žádost žalobkyni s tím, aby ji doplnila a podala znovu, byl nezákonným zásahem. Žalovaný nebyl k takovému postupu oprávněn, neboť žalobkyně předložila doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území dle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a její žádost tudíž nebyla nepřipustná dle § 53 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
19. Soud k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2017, č. j. 3 A 205/2016 - 56, který byl předložen žalovaným na ústním jednání, konstatuje, že se jednalo o skutkově odlišnou věc. V dané věci totiž žalobkyně dodala správnímu orgánu doklad obdobný výpisu z Rejstříku trestů se zcela zjevnou a podstatnou formální vadou. Tedy na rozdíl od nyní posuzované věci patrno již na první pohled, neboť spočívala v uvedení nesprávného data narození žalobkyně. Nejednalo se tak o „dílčí pochybnost ve vztahu k předložené náležitosti“.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud uzavírá, že v dané věci shledal postup žalovaného, který odmítl dne 20. 11. 2013 převzít žádost žalobkyně o dlouhodobé vízum, nezákonným, neboť žádost žalobkyně nebyla nepřipustná dle § 53 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a proto určil výrokem II. tohoto rozsudku podle § 87 odst. 2 s.ř.s., že postup žalovaného spočívající v tom, že odmítl dne 20. 11. 2013 převzít žádost žalobkyně o dlouhodobé vízum, byl nezákonný.
21. O náhradě nákladů řízení o žalobě proti oznámení žalovaného ze dne 20. 11. 2013 rozhodl soud výrokem III. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něž nemá žádný z

účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

22. O náhradě nákladů řízení proti nezákonnému zásahu žalovaného rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., přitom rozhodl i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení.
23. Náklady, které žalobkyni v řízení před Městským soudem v Praze vznikly, jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 400,- Kč (žalobkyni bylo přiznáno částečné osvobození od soudních poplatků ve výši 80 %) a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3.100,- Kč, dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,- Kč a DPH ve výši 1.428,- Kč. Výše nákladů vzniklé žalobkyni v řízení před Městským soudem činí 8.628,- Kč.
24. Náklady, které vznikly žalobkyni v řízení před Nejvyšším správním soudem, jsou tvořeny náklady právního zastoupení za jeden úkon právní služby (vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti Ministerstva zahraničních věcí), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 1 x 3.100,- Kč, jednu paušální částku ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 1 x 300,- Kč a DPH ve výši 714,- Kč. Výše nákladů vzniklé žalobkyni v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 4.114,- Kč.
25. Celková výše nákladů, které žalobkyni vznikly, činí 12.742,- Kč (tj. 8.628,- Kč + 4.114,- Kč). Soud proto výrokem IV. tohoto rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.
26. O vrácení soudního poplatku ve výroku V. tohoto rozsudku soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění rozhodném, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soud zároveň požádal právního zástupce žalobkyně k poskytnutí součinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.